

Offentliggjort d. 30. september 2014

06.11.2014-40 Omkostningsgodtgørelse – konkursbos tilbagetræden fra domstolsag
20140907CC/BLD

Omkostningsgodtgørelse – godtgørelse ved konkursbos tilbagetræden fra domstolsag – SKM2014.668.SANST[©]

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Skatteankestyrelsen fandt ved en afgørelse af 8/4 2014, at et konkursramt selskab ikke havde fortabt retten til omkostningsgodtgørelse vedrørende sagkyndig bistand ydet i en verserende domstolsag i perioden forud for konkursboets beslutning om ikke at ville indtræde i domstolsagen.

Sagen afgjort ved Skatteankestyrelsens afgørelse af 8/4 2014 drejer sig om, hvorvidt den omstændighed, at en fysisk persons konkursbo træffer beslutning om ikke at ville videreføre en verserende skattesag, i sig selv indebærer, at skatteyderen ikke har krav på omkostningsgodtgørelse vedrørende arbejde udført **forud** for konkursen.

I den pågældende sag forelå spørgsmålet i forbindelse med et af SKAT rejst krav om tilbagebetaling af tidligere udbetalt omkostningsgodtgørelse i forbindelse med rådgiverens a-conto-afregninger.

Retsgrundlaget

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1 ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en godtgørelsesberettiget person ifølge regning skal betale eller har betalt til godtgørelsesberettiget sagkyndig bistand m.v. i en klage- eller domstolsag m.v. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad i sagen.

*Bodil Christiansen
Advokat (L)*

*Tommy V. Christiansen
Advokat (H), cand. merc. (R)*

*Tlf. 70 150 800
Mob. 40 100 800*

*tommy@v.dk
www.v.dk*

Offentliggjort d. 30. september 2014

Hverken ved denne bestemmelse eller ved skatteforvaltningslovens øvrige bestemmelser om omkostningsgodtgørelse er der fastsat regler om konsekvenserne for udmåling af omkostningsgodtgørelse, hvor skatteyderens konkursbo træffer beslutning om ikke at ville indtræde i en skattesag, som skatteyderen forud for konkursen har igangsat.

Af motiverne til bestemmelsens forløber i den tidligere skattestyrelseslovs § 33 A, jf. lov nr. 238 af 2/4 1997, jf. FT 1996/97, till. A, s. 2807, 1. sp., fremgik herom blot, at: *"Der ydes tilskud til ácontobetaling, og der ydes tilskud uanset om klagen m.v. føres igennem til en afgørelse eller opgives undervejs. Der ydes ikke tilskud til klager, der afvises."* På linie hermed er i Den Juridiske Vejledning, afsn. A.A.13.3. udtrykkeligt anført, at: *"...det er ikke en betingelse for at opnå godtgørelse, at der en formel afgørelse i klagesagen. I den situation hvor den godtgørelsesberettigede kan se, at sagen vil blive tabt, er man ikke tvunget til at føre sagen igennem til formel afgørelse."* Om afvisningstilfælde fremgår af Den Juridiske Vejledning, afs. A.A.13.4., at *"Der gives ikke omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. vedrørende en klage eller en stævning, hvis klagen eller stævningen afvises på grund af manglende kompetence til at afgøre sagen eller klagen. Afvises en klage som følge af fx overskridelse af klagefristen eller hvis klagen ikke er begrundet, gives der ligeledes ikke omkostningsgodtgørelse."*

Af Betænkning 1382/2000 om omkostningsgodtgørelsesordningen, afsnit 3.2.2.2, s. 71, der indeholder en beskrivelse af gældende ret, fremgår videre om dette spørgsmål, at *"Tilskudsordningen ikke omfatter udgifter, der er afholdt vedrørende en klage, som Landsskatteretten afviser på grund af formelle mangler, f.eks. fordi klagefristen er overskredet, eller fordi klagen ikke er begrundet, eller fordi sagen skal forelægges en anden myndighed, før den forelægges for Landsskatteretten, jf. skattestyrelseslovens § 23, stk. 2. Det samme gælder, hvis Landsskatteretten afviser klagen på grund af manglende kompetence til at afgøre sagen."* Vedrørende domstolssager er umiddelbart herefter, ligeledes betænkningen, s. 71, henvist til *"det ovenfor beskrevne om landsskatteretssager"*. En lignende passus som for landsskatteretssager fremgår af betænkningens s. 66 vedrørende skatteankenævnsager

Offentliggjort d. 30. september 2014

Der foreligger flere afgørelser, hvor omkostningsgodtgørelse er afvist med henvisning til sådanne synspunkter, se herved SKM2005.534.LSR, hvor omkostningsgodtgørelse blev afvist i en klagesag for Landsskatteretten, hvor klagen blev afvist som for sent indgivet, samt SKM2011.324.LSR, hvor omkostningsgodtgørelse vedrørende sagens behandling for Højesteret blev afvist, da skatteyderen ikke havde betalt tillægsafgift ved anke.

Er der derimod tale om, at en klage- eller domstolssag ophører efter skatteyderens ønske, eksempelvis som følge af sygdom, manglende tiltro til, at sagen kan vindes m.v., har skatteyderen som udgangspunkt krav på omkostningsgodtgørelse efter de almindelige regler.

Sagen afgjort ved Skatteankestyrelsens afgørelse af 8/4 2014 drejede sig om en problemstilling, er vel bedst kan siges at ligge mellem disse to yderpunkter, da sagen ganske vist var blevet afvist, men som følge af, at skatteyderens konkursbo ikke ønskede at indtræde i sagen.

Skatteankestyrelsens afgørelse af 8/4 2014

I den materielle skattesag havde SKAT ved en kendelse af 3/4 2006 truffet afgørelse om indeholdelsespligt og hæftelse for A-skat samt regulering af momsfradrag i forbindelse med brug af udenlandsk arbejdskraft for skatteyderen, et selskab, der efterfølgende var gået konkurs. Afgørelsen blev påklaget til Landsskatteretten, og herefter indbragt for byretten i maj 2009 efter ”overspringelsesreglen” i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2.

Den 28/6 2010 blev selskabet taget under konkursbehandling, og kurator meddelte ved et brev af 30/7 2010 byretten, at boet ikke ville indtræde i sagen, hvor der var fastsat frist for indlevering af endelige påstandsdokumenter den 10/8 2010. Kammeradvokaten meddelte herefter ved brev af 3/8 2010 byretten, at det forudsattes, at sagen på den nævnte baggrund formelt blev hævet. Ved en senere skrivelse af 12/8 2010 meddelte Kammeradvokaten, at skatteyderens rådgiver i skattesagen havde oplyst, **at** konkursboet ikke ville foretage sig videre, **at** rådgiveren ikke agtede at give møde til hovedforhandlingen, der var berammet til den 18. og 19. august 2010, og **at** hovedforhandlingen utvivlsomt ikke skulle gennemføres. Kammeradvokaten bad under henvisning hertil og

Offentliggjort d. 30. september 2014

til, at der ikke var indleveret påstandsdokumenter, Byretten om at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag. Byretten afviste herefter sagen i medfør af retsplejelovens § 362, stk. 1, jf. § 360, stk. 1, da selskabet var udeblevet.

Skat rejste efterfølgende overfor rådgiveren i skattesagen krav om tilbagebetaling af den del af en tidligere udbetalt a conto-omkostningsgodtgørelse, der vedrørte sagens behandling ved byretten. Skat henviste herved til, at sagen var blevet afvist, og at tilbagebetalingskravet kunne rettes mod rådgiveren, der havde fået transport på godtgørelsen og fået omkostningsgodtgørelsen udbetalt, og som ikke gennem transporten fik en bedre retsstilling end det klagende, nu konkursramte, selskab, jf. gældsbrevslovens § 27.

Denne afgørelse blev ved Skatteankestyrelsens afgørelse af 8/4 2014 underkendt med henvisning til de ovenfor refererede fortolkningsbidrag fra henholdsvis motiverne til skattestyrelseslovens § 33 A og Betænkning 1382/2000. Styrelsen bemærkede herved for det første, at:

”Det fremgår ikke klart af hverken de nævnte bemærkninger eller betænkningen, at det har været lovgivers hensigt, at der ikke er ret til omkostningsgodtgørelse ved afviste domstolssager, hvor afvisning som i den foreliggende sag er sket på et tidspunkt, hvor retssagen verserede, men blev afvist som følge af skatteydernes udeblivelse fra hovedforhandlingen på grund af kurators valg om ikke at indtræde i den verserende sag. Der er i betænkningen for så vidt angår domstolssager alene henvist til det beskrevne omkring landsskatteretssager, uden at der i den forbindelse er taget højde for forskellighederne mellem forvaltnings- og domstolsprocessen.”

Skatteankestyrelsen bemærkede dernæst, at

”Henset hertil og til, at de eksempler, der er givet i forarbejderne og i SKATs juridiske vejledning, i det hele er eksempler på situationer, hvor afvisning sker på grund af formelle mangler eller manglende kompetence, og hvor sagen således aldrig kommer i gang, nærer Skatteankestyrelsen imidlertid betænkelighed ved at antage, at det har været lovgivers hensigt at afskære retten til omkostningsgodtgørelse for de udgifter til sagkyndig bistand, der er afholdt, mens sagen verserede ved domstolene, indtil kurator meddelte, at kurator ikke ville indtræde i sagen.”

Offentliggjort d. 30. september 2014

Herefter og med bemærkning om, at der ikke ved den pågældende afgørelse var taget stilling til de i den konkrete sag afholdte udgifter, blev Skat's afgørelse tilsidesat og tilbagebetalingskravet dermed afvist.

Skat's krav om tilbagebetaling synes først og fremmest at være udtryk for en manglende stillingtagen til og vurdering af de juridiske aspekter af hændelsesforløbet vedrørende konkursboets meddelelse om, at boet ikke ønskede at indtræde i den verserende skatte-sag.

Med Skatteankestyrelsens afgørelse af 8/4 2014 er retsstillingen på dette område nu i alle tilfælde afklaret.

— o —